

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 293. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952568254384/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Luther har givet Tegningen til, og hans Tilhængere udført disse Skulpturer. Denne Beskyldning er ligesaa urimelig, som ugrundet. Snarere har *Erasmus* havt Ideen paa sin Samvittighed. Men neppe har andre end forædte Munke været i Stand til at udføre den.

Dog lad os iile bort ud af denne vanhellige Helligdom! Paa Toppen af Taarnet ville vi rense vort Blik og indaande en reener Luff! Til Toppen af Spiret! til Toppen!

Taarnet

Tæt ved Udgangen steege vi nogle Trapper op, og kom i et lille Værelse, hvor man gav os Nøglerne og en Ledsager. Vi hvilede os her noget for at samle Kræfter til den følgende Stigen. Madamen, en ret artig Frankinde, hvis Mand var Kirkens Taarnforvalter, Boghandler og Bogbinder, raadte os meget fra at stige højere end til Plateformen. Man kunde saa let brække Halsen øverst oppe, sagde hun, og saae dog ikke *meeve* – „men *dybere!*“ sagde jeg. Øverst op gaae kun *Schweitzere* (blev hun ved) *Blytækkere*, *Muursvende* og unge *Engellændere*. „De kan herefter føie til denne Liste de *Danske!*“ endte jeg, drak et Glas Viin, og bød Farvel – fuldbesluttet at stige saa høit som mueligt, skulde jeg og ti Gange brække Halsen. Kan jeg og ikke komme frem overalt hvor en Blytækker kan komme frem, saa kan jeg vel dog gaae ligesaa vidt som en Engellænder? – Sig ikke det! sagde *Adams* – Engellænderen vover hvad ingen anden vover! – „Og den danske Matros? ... som springer fra Dækket, og gier sig i Slagsmaal med en halvfanget Hayfisk af Medlidenhed med sin Capitain, som saa længe havde fisket, og som „*tordne ham! dog ikke skulde have fisket reent omsonst!*“ – som falder ned fra store Merseraa, brækker det eene Been, og springer op paa det andet: „*tordne mig! Herr Capitain! det Spring havde kunnet koste enhver anden en Hals!*“ – som falder fuld ned i Søen, opbringes i Holmens Smede, vaagner: „*det tænhte jeg, tordne mig! nok, at jeg kom til Helvede!*“ og skikker sig deri? – som falder ned fra Bramstangen paa Proviantskrивeren, og i Faldet som knuuser denne død, og derved redder ham

selv, raaber: „*saa skal du, tordne mig! ha', din Smørtty!*“? – som, da Præsten paa hans Yderste udmaler ham Qvalen i Helvedes evige Pøel og Pine, endelig udbryder: „*det holder man vel ogsaa ud!*“? – som da han har i Søeslagets Heede, mellem rundt om hvinende Bommer og Kugler, bragt nitten qvæstede Kamerader fra den eene Ende af Skibet til den anden, anraabes af den tyvende, spanker afsted med ham, (smidlertid tager en forfløiet Kugle i Farten Hovedet af Fyren paa Nakken) slænger ham ned: „*der er, gale mig! nok een, Herr Doctor!*“ – „*Hvad skal jeg med ham? han er jo uden Hoved!*“ – „*Det er, tordne mig! igien een af hans gamle Streger! han sae, Fa'n gale mig! til mig, at han var kun qvæstet!*“? – Du har Ret! raabte *Adams*; men er du *Matros?* – „*Jeg har i det mindste taget Fløien af en Stormast – spilt paa Fløite skrævs over Eselhovedet i en Storm – og siunget „Kong Christian stod ved høien Mast“ paa Kiølen af den kantroede Sluppe!*“ Til Toppen!

Da vi havde steget omtrent hundrede Trin befandt vi os ved det første Gallerie under Rosen, hvorfra man seer de tre store Støtter til Hest, enhver udhuggen i een eeneste Steen, *Clodwig*, den første Stifter af Kirken, *Dagobert* og *Rudolph af Habsburg*. Her begynder Middeltaarnet, som strækker sig op over det midterste Portal til Platformen, og hvori Klokkerne hænge. Over begge de andre Portaler havde efter *Erwins* Plan to lige Spiirtaarne skullet hæve sig til en Høide af 600 Fod; men denne uhyre Idee blev kun halv udført. Kun det nordlige Spiirtaarn blev aldeles færdig, med Afslag af 100 Fod, det sydlige fuldførtes ikke længere end til nogle Alen over Platformen.

Her steege vi atter 100 Trin op til Jerngitteret, som er lige med Taget af Kirken, hvor vi lidt højere oppe besaae Sølvklokken og de andre store Klokker. Hidindtil var Gangen paa de temmelig beqvemme Vindeltrapper ikke falden os synderlig besværlig; men nu begyndte vi paa det tredie Hundrede allerede at mattes. Endelig naaede vi Platformen eller Topfladen af Klokketaarnet. Men hvor studsede vi ved at see op til Spiirspidsen, hvortil der endnu fra denne Høide af syntes os lige saa langt, som nede fra Broen!

Hvilken Opsigt! hvilken Udsigt! hvilken Nedsigt her! O! det er den skønneste Sal paa Jorden! Vi badede os i den reene ful-